

κάμει μὲ πολλὴν λεπτότητα, περιορίζεται καὶ κατορθώνει νὰ διολισθηκὴν τὰ ἀμυρίβωλα μέρη. Ἀλλὰ διὰ νὰ κυνηγήσῃ κανεὶς τὰ ἐπὶ τοῦ ὕδατος διαιτώμενα ζῶα ἢ πρέπει ἀποφασιστικῶς νὰ χωθῇ εἰς τὸν βόρβορον ἢ νὰ παραιτηθῇ.

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο μόνος ὁ Ἀμβελιβιλ ἀντιπροσωπεύει τὴν τιμιότητα, ἡ ὁποία δὲν κατέχει πολλὴν θέσιν. Ἀλλὰ ἡ θέσις εἶναι καλὴ καὶ ζωγραφίζεται τόσον ἐπιτυχῶς, ὥστε ἀποδεικνύει ὅτι τὸ ἀγνότερον τοῦτο στοιχεῖον, δὲν ἐνοχλεῖ τὴν ἰδιουφυίαν τοῦ συγγραφέως. Ἰσως ἐνόμισεν ὅτι τὸ καταλλήλυτον μέσον διὰ νὰ καταστήσωμεν μισητὴν τὴν διαφθοράν, εἶναι νὰ τὴν ζωγραφίσωμεν καὶ δεικνύει πραγματικὴν ἱκανότητα καὶ ὄχι τυχαίαν ὀξύδερκεϊαν. Τὸ μέσον χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ἐξάρῃ τὸν εὐγενῆ χαρακτήρα τοῦ ἀτρομήτου ἐκείνου μελλονύμφου ὁ ὁποῖος ὅπωςδήποτε θὰ πάρῃ τὴν δεσποινίδα Λιλί—εἶναι τὸ ὑποκοριστικὸν τῆς ἡρώιδος,—ὅταν θὰ μάθῃ ὅτι ἐξυγνίσθη ἀπὸ τὸ πῦρ τοῦ πάθους. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἔχει μεγάλῃ ἐμπιστοσύνην, πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν; Τὸ παράδοξον ὅτι δὲν εἶναι ἀπλοϊκός. Ἠξεύρει, βλέπει τὰς ἐπικινδύνους σχέσεις τῆς μνηστῆς του μὲ ἕναν τρίτον καὶ θέλει νὰ τὰς ὑπερνικήσῃ—ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς καὶ ἐπὶ τέλους ἀμείβεται, ἐὰν εἶναι δυνατόν τοιοῦτος γάμος νὰ θεωρηθῇ ἀμοιβή. Ἐδῶ θὰ τοῦ δώσωμεν τὸν λόγον, ἀφοῦ τὰ μόνα εὐγενῆ αἰσθήματα τοῦ βιβλίου διὰ τοῦ στόματός του ἐκφράζονται. Μεταβαίνει διὰ νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὸν παράδοξον ἀντερραστήν του καὶ ὁμιλεῖ εὐφραδῶς περὶ τοῦ λαμπροῦ θέματος : τοῦ ζητήματος τῆς ἐμπιστοσύνης ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἔρωτα. Ὁ Ἐρβέρτος δὲν εἶναι αὐτῆς τῆς σχολῆς καὶ κρίνει τὸ ζήτημα μὲ τὴν εἰρωνικὴν ἐλαφρότητα πυρρωνιστοῦ, ὁ ὁποῖος μόνον τὴν θεωρεῖν τοῦ ἀκαταλόγιστου πρεσβεύει.

«Ἰδοὺ ἐπὶ παραδείγματι θέμα διὰ μελέτην. Φρονεῖτε ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀγαπήσῃ τις γυναῖκα, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὴν καὶ διὰ νὰ γεννηθῇ ἡ ἐμπιστοσύνη, πρέπει νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν μεταφυσικὴν. Ἀλλ' ὄχι, κύριε, διὰ νὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ θέμα μας, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σῶς εἴπω ὅτι αἱ θεωρίαι σας δὲν συμφωνοῦσι πρὸς τὰ καθ' ἡμέραν συμβαίνοντα. Καθ' ἐκάστην βλέπομεν ἄνδρας ἐρῶντας γυναῖκων, πρὸς τὰς ὁποίας ὅμως δὲν ἔχουσιν τὴν ἐλαχίστην ἐμπιστοσύνην.

— Ἀπαξᾶσθε μοὶ εἶπε σοβαρῶς ὁ κύριος Ἀμβελιβιλ, οἱ ἄνδρες οὗτοι ὑπὸ τοῦ πάθους τυφλοῦνται, εἴτε ἀνοήτως φερόμενοι, ἔχουσιν οὐχ ἥττον πάντοτε ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσι. Ὅταν δὲ ὁ ἀγαπῶν ἀνὴρ δὲν εὐρίσκει ἐγγύγνα εἰς τὸ παρελθὼν ἱκανὰ διὰ νὰ στηρίξῃ τὴν εὐτυχίαν του τότε προσκολλᾶται εἰς τὸ μέλλον καὶ ἐλπίζει, ὅτι τῷ ἡννίθῃ τὸ παρελθόν. Ἐχουσιν ἐμπιστοσύνην, σῶς λέγω!

Κανὲν αἰσθημα δὲν ἤμπορεῖ νὰ ριζώσῃ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, ἅμα ἐλλείπει ἡ ἐμπιστοσύνη. Τόσον διὰ τὸν

ἔρωτα ὅσον καὶ διὰ τὴν φιλίαν εἶναι ἀναγκαῖα. Καὶ ἀκόμη περισσότερο : ἀσχετῶς πρὸς τὰ αἰσθήματα, διὰ τὸν συνειρτισμὸν, διὰ τὸ ἐμπόριον, διὰ τὸν ἐκφραλισμὸν, διὰ τὴν συννενοχὴν εἰς τὴν κλοπὴν, διὰ τὸ κακούργημα, πρέπει νὰ ἔχωμεν ἐμπιστοσύνην. Ἡ ἐμπιστοσύνη εἶναι, ὄχι μόνον ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τοῦ κοινωνικοῦ ἱκνώματος ἀλλὰ ὁ ἀπαραίτητος ὅρος ὅλων τῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων... Καὶ δι' αὐτὸν ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐννοήσῃ θάττον ἢ βράδιον ὅτι ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ ὅποῖον προσπαθεῖ ν' ἀπαλλαγῇ, ἀπομακρυνόμενος τοῦ Θεοῦ, καθίσταται δι' αὐτὸν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀπαραίτητον, ἐν ὅσῳ αἱ σχέσεις του πρὸς τοὺς ὁμοίους του καθίστανται στενωτέραι. Ὁ καταλήξῃ εἰς τὸ σημεῖον ἀπὸ τὸ ὅποῖον ἤρχισε : θὰ ζητήσῃ τὴν ἐπικουρίαν τοῦ Θεοῦ, μὴ δυνάμενος νὰ ἐμπιστευθῇ πάντοτε πρὸς τοὺς ὁμοίους του· καὶ ὁ μὴ περικιτέρω πολὺπλοκος πολιτισμὸς θὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν ἐπενέργειαν μὲ τὴν μὴ περικιτέρω ἀπλότητά τῆς ἀγριότητος τῆς πρωτογενοῦς ἐποχῆς.»

Βλέπετε μὲ τί δύνανται εἶναι γραμμένον. Ὁλόκληρον τὸ βιβλίον εἶναι τοιοῦτον, πλήρες ἰδιοφυίας. Εὐχόμεθα νὰ ἴδωμεν αὐτὴν ἐφαρμοζομένην εἰς μελέτας, αἱ ὁποῖαι προσκρούουν ὀλιγώτερον πρὸς τὰς ἀρχαίας καὶ ἀγίας συνηθείας τῆς κοινῆς ἠθικῆς.

(N).

ΛΕΟ ΚΛΑΡΕΤΙ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ

Η ΔΑΣΚΑΛΙΣΑ

Δὲν ὁμιλῶ διὰ διευθυντρίας, ὑποδιευθυντρίας καὶ διδασκαλίσσας μεγάλων Παρθενωγαγείων. Ἰσως καὶ ἐκεῖναι ἀποτελοῦν τύπον κοινωνικὸν ἰδιαιτέρον, τὸν ὁποῖον ἄλλος ἐπιστημύτερός μου θὰ μελετήσῃ μίαν ἡμέραν. Ὅμιλῶ διὰ τὰς πτωχὰς κόρας τοῦ λαοῦ ποῦ τελειοποιτοῦν συνήθως ἀπὸ ἐκπαιδευτήρια δευτέρας τάξεως καὶ διδάσκουν εἰς μικροσκοπικὰ κοινοτικὰ σχολεῖα.

Τὴν διδασκαλίσσά μας τὴν ἐνθυμούμεθα γῆθς ἀκόμη μαθήτρια μὲ τὴν πλεξούδα τῆς τὴν καστανῆ, πλεγμένη στήν ἄκρην μὲ καμμιὰ τριανταφυλλιά κορδέλλα—ποῦ πρόσεχε πάντοτε νὰ μὴν τὴν πάρῃ τὸ μάτι τῆς αὐστηρᾶς τῆς διευθυντρίας.— Τὰ μαλλιά ἦταν τεντωμένα καλὰ στὸ ἐξυπνο μέτωπό της. Ἡτο μαθήτρια ἐπιμελής. Εἰς τὰς τελευταίας ἐξετάσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, ἀπεστόμοσε τοὺς Ἀρειανούς σὰν ἀληθινὸς θεολόγος, καὶ ἡ σύνταξις της εἰς τὰ Ἑλληνικὰ, ἔκαμε νὰ κοκκινίσουν μερικοὶ εὐσυνείδητοι τελειόφοιτοι μεγάλων Σχολῶν. Τὸ δίπλωμά της φέγγει ἀπὸ ἕνα ἀρίστα καλλιγραφημένο ἀπ' τὸ χέρι τῆς διευθυντρίας της, ἡ ὁποία, ὅταν ἡ Παναγιώτης του, τῆς ἐδίδε τὸ πολύτιμο χαρτί, εἰς τὴν «ἀπονομήν», τὴν ἐχάριδεψε καὶ εἶπε : «Καλὴ μαθήτρια

Δεσπότη μου». Καί ὁ Δεσπότης ἀπήντησε: Εὐγε κόρη μου».

Μετὰ τὸ τέλος τῆς τελετῆς τὴν συγχαίρατε καὶ σεις. Ἀλλὰ μόλις σᾶς ἐπρόσεξε καὶ μὲ τὸ δίπλωμα 'στὸ χέρι χάθηκε μὲς' στὸ πλῆθος. Ἐκτοτε τὴν ἐχάσατε γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ, γιὰ νὰ τὴν ξαναυρῆτε, ποῦ νομίζετε ;... Τὴν βραδεῖα τοῦ ἀγίου Νικολάου εἰς τὸ σπῆτι τοῦ κ. Νικολάκη, μουχτάρη τῆς συνοικίας, 'στὴν βεγγέρα.

Ὁ Κ. Νικολάκης ἢ καθε ἄλλος εἰς ἀκῆς κύριος, φθάνει τὸ ὄνομά του νὰ εἶναι εἰς τὸ *Bucartivon* ἑορτολόγιον, σᾶς τὴν συνέστησε οὕτω πως: Ἡ Κυρία .. ἡ Διευθύντρια μας.

Ἡ δασκάλισσα καὶ ἡ βεγγέρα εἶναι δύο πράγματα ἀναπόσπαστα ἢ μᾶλλον ἡ πρώτη εἶναι ἀπαράχρητος διὰ τὴν καλῶς ἐννοουμένην δευτέραν. Πρῶτον, ἡ δασκάλισσα εἶναι πολὺ κατάλληλον φόβητρον διὰ τὰ φοβερά παιδιὰ τοῦ σπητιοῦ, τὰ ὅποια, χωρὶς ἐκείνην, ἀπειλοῦν νὰ ξημερωθοῦν καὶ αὐτὰ, δίδοντά σας διὰ-θεσιν νὰ γείνητε παιδοκτόνος ὅταν φανερώουν 'στὴν τριανταμία τὸν ἄσο σας, τὸν ὅποιον σεις ἐκρύπτατε μὲ πονηρίαν καὶ διαθέσεις κκοσύργους καὶ χρηματιστικὰς. Τὰ παιδιὰ, ἡ Κυρία τὰ ἐξαποστέλλει πολὺ ἐνωρίς, μὲ ἓνα της νεῦμα.

Δεύτερον ἡ δασκάλισσα εἶναι στοιχεῖον ἐξευγενιστικὸν τῆς βεγγέρας τοῦ κ. Νικολάκη. Ὁ κ. Νικολάκης, ἔχει προσκαλεσμένον οἰκογενειακῶς τὸν κ. Μεγαλοκοσμιάδην, περσιώτην ἀνεπτυγμένον, τὸν ὅποιον ἐγνώρισε τὸ καλοκαίρι εἰς τὴν Χάλκην. Ἡ διανοητικὴ καὶ τοπικὴ (εἴπομεν ὅτι ὁ Κύριος Μεγαλοκοσμιάδης κάθεται εἰς τὸ Μπέγιογλου, ἐνῶ σεις εὐρίσκεσθε εἰς τὴν ἀντιπέραν ὄχθην τοῦ Κερατίου κόλπου) ὑπεροχὴ τοῦ κ. Μεγαλοκοσμιάδου ταπεινῶνουν τὸν κ. Νικολάκην, ὁ ὅποιος ἀντιλαμβάνεται ἀορίστως, ὅτι οἱ ἄλλοι προσκεκλημένοι τοῦ ἀναιδοκαταβάζουν πολὺ τοὺς ὤμους των ὅταν χορεύουν μαζούρικα. Ὁ κ. Νικολάκης φοβεῖται μήπως ἡ βεγγέρα του καταπροδῶσῃ ὑπερβολικὴν ἔλλειψιν chic εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ κ. Μεγαλοκοσμιάδου. Προσκαλεῖ λοιπὸν, ἐξ ἐνστίκτου τὴν διδασκάλισσαν τῆς ἐνορίας του.

Ἡ διδασκάλισσα θὰ χρησιμεύσῃ ὡς *parent* τὸ ὅποιον θὰ σκεπάσῃ πολλὰ πράγματα τὰ ὅποια ὁ αὐξὼν Εὐρωπαϊσμός δὲν κατάρθωσεν ἀκόμη νὰ ἐξαφανίσῃ ἀπὸ τῆς βεγγέρας τοῦ κ. Νικολάκη. Αἱ καθαρῶνται φράσεις τῆς θὰ εἶναι ἀντιστάθμισμα τῆς κακῆς ἐντυπώσεως, ποῦ θὰ κάμῃ κανὲν ἡχηρὸν *à la saut* μίτρη ταῖς προσερχόμενον ἐκ τοῦ στόματος εὐθύμου καλεσμένου.

Εἰς δεδομένην στιγμὴν θὰ εἰπῇ τὴν κατάλληλον γαλλικὴν λέξιν ἢ φράσιν ποῦ ἐνθυμεῖται ἀπὸ τὴν μέθοδον τοῦ Ὁλλενδόρφου καὶ τὴν ὁποίαν ὁ κ. Μεγαλοκοσμιάδης, υἱὸς, θὰ συνοδεύσῃ ἀμέσως μὲ χεῖμαρρον ὁρμητικώτατον γαλλισμῶν, τὸν ὅποιον ἡ

δασκάλισσα θὰ δεχθῇ—μειδιῶσα. χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ τὸν ἐννοῇ.

Ἡ δασκάλισσα, τὴν ὁποίαν ἐκνευρίσκετε εἰς τὴν βεγγέραν τοῦ κ. Νικολάκη, δὲν εἶναι πλέον ἡ περσι-νὴ τελειόφοιτος. Πρῶτον ἔβγαλε γυαλιὰ, ἐσήκωσε τὰ μαλλιά της καὶ προσπαθεῖ νὰ κάμῃ σγουρά. Ἐχει κατὶ τι ἐπάνω της καὶ τὸ ὅποιον εἶναι ὁ τύπος τοῦ εἶδους τῆς, τὸ ὅποιον τὴν διακρίνει ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα κορίτσια τῆς συναναστροφῆς καὶ τὸ ὅποιον τὴν συγγέει μὲ ὅλας τὰς συναδέλφους τῆς. Αὐτὸ τὸ κατὶ τι εἶναι εἰς τὸ βλέμμα τῆς, εἰς τὴν στάσιν τῆς εἰς τὴν ὀμιλίαν τῆς, εἰς τὸ ἐνδυμὰ τῆς. Εἶναι σκιὰ σοβαρότητος ἡ ὁποία μετριάξει τὴν λάμψιν τοῦ εἰκοσαετοῦς ὀφθαλμοῦ τῆς, εἶναι σύμπλεγμα γραμμῶν ἰδικίτερον ὅπερ ἐντείνει ἰδιαζόντως τὸ ἀνάστημά της, εἶναι τρόπος ἰδιαιτέρος σχηματισμοῦ τῶν φράσεων κλίμαξ φωνητικὴ ἰδίς, χρῶμα καὶ κόψιμον φορέματος ἰδικίτερον.

Αὐτὰ ὅλα μὲ κάμνουν νὰ ἀναγνωρίζω μεταξὺ δέκα παρθένων τὴν δασκάλισσαν, ὅπως ἀνκαλύπτετε σεις τὸν ἀξιωματικὸν ὑπὸ τὸ ἐνδυμα τοῦ πολίτου, ἐν μέσῳ δέκα ἀστῶν.

Εἴπομεν ὅτι τὸ κύριον στάδιον τῆς δράσεως τῆς δασκάλισσας εἶναι ἡ βεγγέρα. Ἐκεῖ τὴν ἀνκαλύπτετε εὐκόλως καὶ ὅταν δὲν τὴν γνωρίζετε. Ἡ δασκάλισσα θὰ ἀρνηθῇ ἐπιμόνως νὰ κάμῃ *secondo* εἰς τὸ μινὼρε, τὸ ὅποιον θὰ κομριθῇ περὶ μέσας νύκτας. Ματαίως δὲ ὁ οἰκοδεσπότης θὰ προσπαθήσῃ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν συρτὸν, ὁ ὅποιος πλήρης ἐθνικῆς ἀγανακτήσεως περιέμενε τὴν σειράν του εἰς τὸ βάθος τῆς λαντέρνας, καθ' ὅλην τὴν νύκτα καὶ ὁ ὅποιος μόνον τὸ πρῶν ἀναλαμβάνει τὴν πτῆσιν του.

Καὶ ὅμως ἡ δασκάλισσα ἀγαστῇ τὴν βεγγέραν. Δι' αὐτὴν, τυλιγμένη εἰς τὴν μαύρην ζακέτα τῆς, ἡ ὁποία εἶναι πάντοτε προπερσινὴ, μὲ σαλάκι, δῶρον μαθητρίας τῆς, εἰς τὸν λαίμον, καὶ ἐνῶ χιονίζει τρομερὰ, θὰ σχίσῃ θάλασσαν καὶ ὄρη διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν βεγγέρα τοῦ κουνιάδου τῆς νουνᾶς τῆς ἡ ὁποία κατοικεῖ εἰς τὸ Κουσγουντζούκι. Ἀφοῦ δὲ χορέψῃ ὅλην τὴν νύκτα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι καλεσμένοι ὠχροὶ καὶ λιμώττοντες—τὸ σουπέ εἶναι ἀκόμη ἀγνωστον εἰς τὸ Κουσγουντζούκι,—ζεσταίνονται εἰς τὴν προβληματικὴν φωτιά τοῦ μαγγαλιοῦ ἡ δασκάλισσα θὰ ξανατυλιχθῇ τῇ ζακετίτῃ τῆς καὶ τὸ σαλάκι τῆς, καὶ εἰς τὰς 6 $\frac{1}{2}$ τὸ πρῶν θὰ τρέξῃ νὰ προσθάσῃ τὸ πρῶτον βαπόρι, διὰ νὰ εἶναι εἰς τὸ σχολεῖόν τῆς κατὰ τὴν τάκτικὴν ὥραν.

Τὴν ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων τῆς, ἡ δασκάλισσα θὰ ἐκφωνήσῃ τὸν λόγον τῆς. Προκειμένου περὶ λόγου, δύναται τις νὰ εἰπῇ μετὰ βεβαιότητος ὅτι πολλὰ σχολεῖα ἔχουν καὶ τὸν ἰδικὸν των. Εἶναι δηλαδὴ ὁ λόγος ἀκίνητον ὅπως καὶ τὸ κτίριον τῆς σχολῆς καὶ ἀνῆκει εἰς τὴν κοινότητα. Ἡ ὁμοιότης προχωρεῖ ἐτι πέραν: Ὅπως τὸ κτίριον τῆς σχολῆς εἶναι

συνήθως προΐον γενναιοδωρού προσφορᾶς φιλομούσου ὁμογενοῦς, οὕτινος φέρει καὶ τὸ ὄνομα, οὕτω καὶ ὁ λόγος τῆς κοινοῦτητος εἶναι ἀπαύγασμα διανοίας φιλανθρώπου λογίου, οὕτινος ὅμως ἐλησμονήθη τὸ ὄνομα καὶ ὅστις τὸν εἶχε προσφέρει πάλαι ποτὲ εἰς δασκάλισσάν τινα τῆς σχολῆς. Ἡ δασκάλισσα νυμφευθεῖσα εἴτε ἀποχωρήσασα τὸν ἐκκληροδότησεν εἰς τὴν διάδοχόν της καὶ οὕτω καθεξῆς, οὕτως ὥστε ὁ λόγος βλέπει πολλάκις, ὡς ἄλλος Τειρεσίας, πέντε καὶ ἑξ γενεάς.

Υπάρχουν ὅμως καὶ τινες ἀξιοσημείωτοι ἐξαιρέσεις. Πολλάκις ἡ κατὰ καιροὺς δασκάλισσα παραιτουμένη ἀπὸ τῆς τάδε ἢ τάδε σχολῆς, διοριζομένη εἰς ἄλλην μετακομίζει ὑπόουλως εἰς τὴν νέαν αὐτῆς διαμονὴν μετὰ τῶν ἄλλων χρησίων καὶ οικιακῶν αὐτῆς πραγμάτων καὶ ἀντίγραφον τοῦ λόγου τῆς ἐγκαταλειφθείσης σχολῆς, τοῦ ὁποίου ὅμως τὸ πρωτότυπον μετεβιβάσθη, συμφώνως πρὸς τὴν παράδοσιν εἰς τὴν ἐκεῖ διάδοχόν της. Ἀποτέλεσμα τούτου εἶναι ὅτι κατὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν δύο σχολῶν, τὰ φιλόμουσα αὐτῶν ἀκροατήρια, ἐνωτίζονται καὶ χειροκροτοῦν ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν λόγον.

Ὁ αἰσθηματικὸς τῆς δασκάλισσας βίος εἶναι ἄξιος προσοχῆς. Κατὰ γενικὸν κανόνα ἡ δασκάλισσα κρατεῖ τὴν θέσιν της. Σπανιώτατα θὰ τὴν εὑρετε ἐμπερδευμένην εἰς τὰς συνήθεις εἰδυλικάς περιπετείας, εἰς τὰς ὁποίας ἡ πρώτη θηλεία νεότητος καταγίνεται. Πράγμα παρὰδοξον. Ἡ δασκάλισσα εἶναι λίαν en étiquette μὲ τὸν γείτονά της συνάδελφον, τὸν δάσκαλον δηλ. τοῦ ἀρρεναγωγείου. Εἶδον συχνάκις ἀτυχεῖς διδασκάλους πλήρεις συναδελφικῆς ἀφροσύνης, τριγυρίζοντας τὰ πνευματικὰ τῶν ἡμίση. Εἰς μάτην. Τὰ ἡμίση τοὺς ἠτένιζον πάντοτε μετ' ἀνεπαίσθητως ὑπεροπτικῆς ψυχρότητος, ἡ ὁποία τοὺς κατέθλιβε τοὺς δυστυχεῖς. Ἀγνοῶ τὰ ψυχολογικὰ τοῦ πράγματος αἷτια.

Τούναντίον, τὸ ὄνειρον τῆς δασκάλισσας εἶναι ὁ ἱατρὸς, καὶ τούτου ἀγνοῶ τὸ αἷτιον. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ εἰς τὰς μικρὰς συνοικίας ἐξασκούντες νεαροὶ τελειόφρονες τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου, κάμουν θραῦσιν εἰς τοὺς στοίχους τῶν νεαρῶν μας δασκάλισσών.

Ἡ δασκάλισσα εἶναι ὄν συμπαθὲς καὶ ἀγαθοεργόν.

Ἡ τριακόσια ἢ τὸ πολὺ τετρακόσια γρόσια τὸν μῆνα πληρωνομένη δασκάλισσα ἐκτελεῖ ἔργον, τοῦ ὁποίου ἡ ἡθικὴ ἀξία εἶναι ἀνυπολόγιστος, τὸ ὅποιον εἶναι ἴσως νομίζομεν τὸ εὐγενέστερον πάντων.

Πολλάκις τὴν βλέπομεν ἐκτελοῦσαν τὸ κητῆκόν της ὄχι μόνον μετ' ἐπιμελείας καὶ ἀκριβείας ἀξιοθαυμάστου διὰ δεκαοκταετίδα κορασίδα, ἀλλὰ καὶ μετ' ἀγάπης καὶ στοργῆς, ἡ ὁποία ἀναγγέλλει τὴν μέλλουσαν μητέρα.

Ἡ δασκάλισσα εἶναι συνήθως τὸ μόνον στήριγμα τῆς οἰκογενείας της. Αὐτὴ ἐπαναφέρει πολλάκις τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη τῶν οἰκείων της, τὸ ὅποιον

ἀπὸ πολλοῦ, εἶχεν ἀποδιώξει οἰκονομικὴ καταστροφή.

Ἡ δασκάλισσα νυμφεύεται μίαν ἡμέραν. Ποῖον παίρνει; Συνήθως ἐνορίτην της ἀγράμματον καὶ εὐπορον, καθεστῆκαίς ἡλικίας τὸν ὅποιον ἐσαγήνευσε τὸ γόνιτρον τῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς, τὸ περιβάλλον τὴν δασκάλισσαν. Ἴσως ἐν τῷ συζύγῳ της δὲν εὑρίσκει τὸ ἰδεῶδες, τὸ ὅποιον ἐπλαττεν ὅταν εἰς τὴν ἑδραν της ἤκουε, ὀλίγον ἀφηρημένη, τὸ μονότονον ψέλλισμα τῆς μαθητρίας της. Θὰ ζήσῃ ὅμως εὐτυχῆς. Τὸ πρῶτον πράγμα, τὸ ὅποιον τὴν θέλγει ἐν τῇ νέᾳ της ζωῇ εἶναι ὅτι δὲν σηκώνεται εἰς τὰς ἑξ τὸ πρῶν. . .

ΑΓΓΕΛΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΝΟΙΚΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Ἦθελα πολὺ νὰ ξέρω ποῖος εἶναι ὁ «Ἀμουρ-γιανός». Ὅχι ποῦ εἶχε τὴν εὐγένεια καὶ τὴν καλwsύνην νὰ μοῦ ἀφιερῶσιν τὸ «Ρολόι» του, δίχως νὰ γνωρίζουμαστε. Μόνον ποῦ ἔχει τὴν πέννα του βουτηγμένη στὴν καρδιά του, καὶ τὰ γράφει μὲ παιδιοῦ ἀφέλεια καὶ μὲ τεχνίτη χάριν. Τὸ ἴδιο κ' ἴσως πῶτερο, καὶ στὸ Μοιτο perpetuo» ποῦ τελειώνει μὲ μετρονόμενα λόγια καὶ ποῦ ἀφίνει τὴν ἐντύπωση ποῦ χρειάζεται. «Μετρονόμενα λόγια», εἶπα — δώρο ποῦ κάθε Ρωμιὸς δὲν τῷχει· ὅλα θέλει νὰ τὰ πῇ ὁ Ρωμιὸς, καὶ φυσικὰ λέει κάποτε καὶ ἀνοησίες. Ὁ τεχνίτης ὅμως λέει ὅ,τι χρειάζεται γὰρ τὸ σκοπὸ του.

Στείλετε, νὰ σὰς χαρῶ αὐτὸ τὸ γραμματάκι στὸν Ἀμουργιανό. Δίκιο εἶναι νὰ ξερῇ πῶς «γνωρίζουμαστε» τώρα· μὰ νὰ μὰς χαρίσῃ καὶ τὸνομά του.

ΑΓΓΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Υ. Γ. Γιατί ὅμως ξένο τίτλο; Γιατὶ ἡ ὁμορφὴ του νησιώτισσα μὲ φράγκικο καπελλῖνο; Θὰ πῇτε δὲν πειράζει καὶ πολὺ, ἀφοῦ τὰ τέτοια δὲ μεταφράζονται. Νὰ τὰποφεύγουμε ὅμως.

Ἐνεκεν τῆς πληθύος τῆς ὕλης ἡ συνέχεια τοῦ μυθιστορήματός μας, τὸ ὅποιον ἄλλως τε εἶναι περὶ τὰ τέλη του, ἔμεινεν διὰ τὸ προσεχὲς φύλλον.

Φέρομεν δὲ εἰς γνῶσιν αὐτῶν ὅτι εὐχαρίστως θὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὴν γνώμην αὐτῶν διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ πρὸς μεταφράσιν μυθιστορήματος, ἐὰν λάβωσι τὸν κόπον νὰ μὰς γράψωσιν ἐντὸς τῆς δεκαπενθήμερης.